

forskjellige Priser. I Kronborg Distrikt, eller i alt Fald i en Del deraf, er dette Høhovert blevet afløst for et Bederlag af en Mark pr. Tønde Hartkorn, men i Begyndelsen af dette Aarhundrede, navnlig i 1802, have nogle Arvefæstere i Frederiksborg Amt faaet det afløst for et Bederlag, der skulde være 4 Mk. pr. Tønde Hartkorn. I de nærmest paafølgende Aar have enkelte faaet det afløst for en noget høiere Betaling, men i 1833 og de derpaa følgende Aar har en stor Del af disse Arvefæstere faaet deres Høhovert, afløst saaledes, at de have forpligtet sig til at betale en Tønde Havre pr. Tønde Hartkorn, det vil sige for alle de Gaarde, som have indtil 7 Tønder Hartkorn; de Gaarde, der have over 7 Tønder Hartkorn, have derimod faaet en Nedsættelse, saa at de ikke betale fuldt en Tønde Havre pr. Tønde Hartkorn. Endelig er der i 1853, efterat vi havde faaet en Lov om denne Gjenstand, afløst af dette Høhovert for en Betaling af 7 Mk. 8 Sk. pr. Tønde Hartkorn. Det ses altsaa deraf, at den sidste Afløsning, der er foregaaet, er en Del billigere end den, der er foregaaet i 1833, og det uagtet Arbeidspriserne paa den Tid vare flegne ikke saa lidt; men det fremgaar ogsaa af disse Oplysninger, at dette Høhovert, som oprindeligt kun har været lidet betyrdende, senere er blevet betydeligt forhøiet, dels derved, at Jordene ere blevne bedre kultiverede og have faaet en bedre Behandling, og dels derved, at der er ryddet Stræninger af Skov, og at Jordene ere udlagte til Græsmarker, hvilke Græsmarker Bønderne da have faaet som Tilgift til deres gamle Hovflet. Det er blevet erkjendt af enkelte Autoriteter, at, dersom Bønderne i den Tid havde — ja hvad skal jeg kalde det — haft noget mere Ven i Næsen, kunde de have frigjort sig for en Del af dette forøgede Arbeide, nemlig ved at søge deres Ret gjort gjældende ved Domstolene; men dertil manglede de maasse haade Mod og Penge, og de foretrak derfor at søge at friskjæbe sig for dette Arbeide ved at betale Afløsningen maasse temmelig dyrt. Men Alt dette beviser naturligvis ikke, at disse Arvefæstere nu have en juridisk Ret til at blive behandlede med større Skaaensel end alle andre.

Udvalget har imidlertid dog ment, at der her er et Billighedshensyn, som vi ikke godt kunne lade ude af Betragtning. Det er dem, der nu yde dette Bederlag i Korn og Smør, der betale Staten den største Afgift. Dersom de nu skulde behandles paa anden Maade end de, der have Pengeafgift at betale, vilde de faa en endnu mere forhøiet Afgift ved Høhovertets Afløsning, og dette finder Udvalget ikke kan være rigtigt. Udvalget mener, at da Staten her staar som Godseier overfor Arvefæstere, bør den behandle dem med samme Billighed, hvormed vi vilde fordre af enhver anden Godseier, at han skulde behandle sine Fæstere eller Arvefæstere. Det er derfor, at Udvalget foreslaar at behandle denne Afgift paa samme Maade som Pengeafgiften. Det Vædringsforslag, der er stillet til 2 4, og som gaar ud paa at indskrænke Statens Ret til alene at afløse Pengeafgiften, maa ogsaa betragtes som en Indrømmelse til Folkethinget, thi derved blive Staten og Arvefæsternes stillede mere lige overfor hinanden. Udvalget har nemlig ikke anset det for rigtigt, at Staten fik Tilladelse til at afløse sin Pengeafgift paa billigere Villkaar end dem, paa hvilke Arvefæsternes faa Ret til at afløse deres Kornafgift, men da nu Udvalget foreslaar at sætte faste Priser ind i Loven, hypoteker Korn og Smør skulle afløses, har Finansministeren haft nogen Betænkethed ved at lade Loven gjælde i 10 Aar. Han har nemlig fremhævet det som en Betænkethed, at der kunde være en Mulighed for, at Kornpriserne kunde stige stærkt i Løbet af disse 10 Aar, og at Staten saaledes kunde faa Tab af at faa Kornafgiften afløst; det er ganske vist, at dette kan ske, ligesom det Omvendte kan ske, at Kornpriserne kunne falde betydeligt i disse 10 Aar, saa at Loven muligen saa godt som slet ikke kunde benyttes af dem, der skulde bruge den. Udvalget har godkjendt denne Grund og derfor foreslaaet, at Loven indskrænkes til at gjælde for 4 Aar. Uagtet flere af Udvalgets Medlemmer og deriblandt jeg ganske vist ikke have opnaaet det ved denne Lov, som vi ønskede, have vi dog ment, at da det ikke er nogen Tvangslov, men en frivillig Sag for dem, den angaar, kunde vi nok gaa